

בבית המשפט העליון

רע"א 8465/21

לפני: כבוד השופט נ' סולברג

המבקש: עומר שחאדה

נגד

המשיבה: מדינת ישראל - רשות המיסים

בקשת רשות ערעור על פסק הדין של בית המשפט המחוזי
בנצרת מיום 7.10.2021 בע"א 4647-05-21 שניתן על ידי
כבוד השופטים: א' קולה, ד' צרפתי ור' גלפז-מוקדי

בשם המבקש: עו"ד חיידר זועבי; עו"ד אשרף עדווי

החלטה

1. בקשת רשות ערעור על פסק הדין של בית המשפט המחוזי בנצרת, מיום 7.10.2021, בע"א 46479-05-21 (השופטים א' קולה, ד' צרפתי, ו-ר' גלפז מוקדי), שבו נדחה ערעור על פסק הדין של בית משפט השלום בנצרת, מיום 23.3.2021, בת"א 7950-18-12 (השופט ד' קירס).

2. המבקש, עומר שחאדה, הגיש לבית משפט השלום תביעה למתן סעד הצהרתי, שלפיו חובו למשיבה, בגין אי-תשלום מע"מ – התיישן. בית משפט השלום דחה את התביעה מחמת התנהלותו הלקויה של עומר, משהתברר כי פעל בחוסר ניקיון כפיים, שלא בתום לב, ואף שיקר במהלך עדותו. נקבע, כי די בכך כדי לחסום את דרכו של עומר מלזכות בסעד המבוקש, כפרט כן מקום שבו עסקינן בבקשה למתן סעד הצהרתי, שהוא מטבעו סעד מן היושר. לצד קביעה תשתיתית זו, "ועל מנת שהנייר לא יחסר", התייחס בית משפט השלום בהרחבה גם לטענת ההתיישנות לגופה, וקבע כי "אלמלא התנהגותו של [המבקש], תביעתו היתה עשויה להתקבל".

3. ערעור שהגיש עומר על פסק הדין – נדחה. בית המשפט המחוזי אישר את הכרעת בית משפט השלום, אך עשה כן בדרך שונה: "אקדים אחרית לראשית ואציין כבר עתה, כי בדעתי להמליץ לחבריי לדחות את הערעור ולאשר את פסק דינו של בית המשפט קמא ואולם לא מהנימוק של בית המשפט קמא, אלא דווקא משני הנימוקים אותה דחה. בתמצית ייאמר,

כי סבורני שטעה בית המשפט קמא, עת קבע שטענת ההתיישנות נדחית, עקב חוסר תום ליבו של [עומר]; [...] טעה בית המשפט קמא, עת קבע שמקור החוב הינו השומה ולא פסק הדין".

מכאן הבקשה שלפני.

4. עומר טוען, כי שגה בית המשפט המחוזי, בכך ששקל שיקולים לא רלבנטיים, במסגרת בירור הערעור. לדבריו, חלף דיון והכרעה בטענת ניקיון הכפיים לבדה – אשר עמדה במוקד הערעור – בחר בית המשפט המחוזי לדון, להכריע ולהפוך גם את קביעת בית משפט השלום לגבי שאלת ההתיישנות, וזאת "חרף אי הגשת ערעור תשובה מטעם המשיבה". עוד מלין עומר, על כך שפסק הדין של בית המשפט המחוזי "שרירותי ולאקוני, כאשר הוא אינו מנומק כנדרש ואינו מתייחס כלל לטענות שהעלה המבקש".

5. לאחר שעיינתי בבקשת רשות הערעור, באתי לכלל מסקנה כי דינה להידחות, אף ללא צורך בתשובה, וזאת בהתאם לסמכותי שלפי תקנה 148 א לתקנות סדר הדין האזרחי, התשע"ט-2018 (להלן: התקנות). לא מצאתי כי הבקשה מעוררת שאלה משפטית עקרונית, החורגת מעניינם הפרטני של הצדדים; גם עיוות דין אין כאן; אמנם, בית המשפט המחוזי ביסס את הכרעתו על נימוקים שונים מאלה שעליהם נשען בית משפט השלום – אלא שהסמכות לכך נקבעה במפורש, בתקנה 146(א)(2) לתקנות, שלפיה "בית המשפט שלערעור רשאי – [...] לאשר את ההחלטה שעליה מערערים מאותו נימוק או מנימוק שונה". אכן, בית המשפט המחוזי עצמו התייחס לכך בפסק הדין: "המשיבה לא הגישה 'ערעור משיבה', שכן פסק הדין ניתן לזכותה ולפיכך הייתה מנועה מלהגיש ערעור, ואולם בתשובתה, תקפה את קביעתו של בית המשפט קמא, ולפיה וכאמור, אלמלא חוסר תום הלב, דין התביעה היה להתקבל. [...] עדיין בסמכותה של ערכאת הערעור לאשר את פסק הדין קמא מנימוק שונה מזה של בית המשפט קמא". אם כן, לפנינו לא עיוות דין, כי אם פעולה על-פי שורת הדין.

6. אשר על כן, משלא קמה הצדקה לדון בעניין ביגלגול שלישי, דין הבקשה להידחות – והיא נדחית בזאת.

משלא נתבקשה תשובה, לא אעשה צו להוצאות.

ניתנה היום, י"ח בטבת התשפ"ב (22.12.2021).

ש ו פ ט